

ת"פ 71594/07/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 71594-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל
מאשימה
ע"י שלוחת התביעות גליל.

נגד
נאשם
פלוני
ע"י עו"ד נאג'י עאמר מטעם הסנגוריה בציבורית.

החלטה

1. עניינה של החלטה זו טענת הנאשם, באמצעות בא כוחו, להגנת אי שפיות הדעת, הגנה על פי סעיף 34 לחוק העונשים, התשל"ז-1977.

המדובר בנימוקי החלה מיום 22.12.19.

2. הנאשם הודה בפן העובדתי של כתב האישום אשר הוגש כנגדו. על פי המפורט בכתב האישום, הנאשם תושב אזור יהודה ושומרון, אינו אזרחי ישראל, נמצא על ידי שוטרים בישראל, בשפרעם, ביום 27.7.19, כשאינו בידיו היתר שהיה או כניסה כדין. לדבריו בא לחלק דברי דת בעיר. הוא נמצא כאשר ברשותו דיסקים ופליירים העוסקים בדעווה של דת האסלם, תמונה של דגל דעאש ושל מסגד אל אקצה עם הכיתוב "לשחרר את אל אקצה אפילו אם ידרש למחוק אותם מעל פני האדמה".

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה פלילית על פי חוק הכניסה לישראל בלבד. עבירה על פי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

3. הנאשם נעצר ביום 27.7.19. לאחר הגשתו של כתב האישום, ביום 5.8.19 (במסגרת תיק המ.ת.), ביקש הסנגור לערוך לנאשם בדיקה פסיכיאטרית לאחר שבהליך קודם נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין. כב' השופט חאמד הורה על בדיקה פסיכיאטרית ולאחר מכן בהתאם להמלצת הפסיכיאטר ובהסכמת הצדדים הורה על הסתכלות בתנאי אשפוז.

4. חוות הדעת הראשונה בתיק זה ערוכה על ידי הפסיכיאטר המומחה, ד"ר הרמן פרקש מבית החולים "שער מנשה", על פי מינויו של הפסיכיאטר המחוזי, נערכה והוגשה ביום 18.8.19. פרק הסיכום של חוות הדעת מובא להלן-

"- הנ"ל אובחן כלוקה בסכיזופרניה (מחלת נפש במובן המשפט של המונח) ומטופל תרופתית.

עמוד 1

כעת לא מדובר במחלה פעילה.

- יכול לעמוד לדין ולעקוב אחר הליכי המשפט.

- בעת ביצעו המעשים המיוחסים לו בכתב האישום לא פעל ממניעים חולניים ידע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור והיה אחראי על מעשיו.

- לא זקוק לאשפוז פסיכיאטרי.

- כן ממליץ על המשך טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי אמבולטורי (במסגרת בה יימצא).

5. מעצרו של הנאשם המשיך ובמהלך תקופה זו בחנה הסנגוריה את חוות הדעת והחליטה על הגשת חוות דעת של מומחה מטעמה. ביום 5.11.19 נערכה חוות דעתו של המומחה לפסיכיאטריה ד"ר ראסם כנעאנה מטעמו של הנאשם. הפסקה האחרונה לחוות הדעת מובאת להלן-

"בהתאם לאמור קודם, מסקנתי שמדובר באדם הסובל ממחלת נפש מוסג סכיזופרניה פרנואידית. בעת בדיקתי נמצא במצב פסיכוטי פעיל עם מחשבות שווא על גדלות, יחס ורדיפה. שיפוט ושיקול דעת לקויים. דעתי שהתנהגותו בעת העבירה קשורה וגם נבעה ממחלתו הנפשית, משיפוט, שיקול ובוחן מציאת לקויים על רקע פסיכוטי. על כן לא היה אחראי למעשיו. בעת בדיקתו במצב פסיכוטי פעול, טובנה, שיפוט ושיקול לקויים וחוסר טובנה למצבו הנפשי. במצבו הנוכחי אינו מסוגל לעקוב אחרי הליכים משפטיים ולעמוד לדין."

6. בעקבות הגשת חוות הדעת ובהתאם לבקשת המאשימה הורתי על עריכת חוות דעת נוספת מטעמו של הפסיכיאטר המחוזי על מנת לבחון את חוות הדעת של ד"ר ראסם כנעאנה. הנאשם שוב נשלח להסתכלות בתנאי אשפוז וביום 24.11.19 התקבלה חוות דעת נוספת ערוכה על ידי ד"ר הרמן פרקש. את פרק סיכום חוות הדעת פותח המומחה בקביעה "ללא שינוי לעומת חוות הדעת שערכתי בחודש אוגוסט 2019: " וחוזר על כל מסקנותיו כפי שהוצגו בחוות הדעת הקודמת.

7. שני המומחים נשמעו בחקירה ראשית ונגדית. לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם. ביום 22.12.19 ניתנה החלטתי הדוחה את טענת ההגנה של הנאשם. הנאשם הודה, הורשע, הצדדים טענו לעונש וניתן גזה"ד במסגרתו נשפט לתקופת מאסר של חודשיים, הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים כאשר חודש מרוצה בחופף. סך הכל הושתו עליו 5 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו. לפיכך שוחרר בסמוך למתן גזה"ד. כמו כן הושת על הנאשם מאסר מותנה בן 3 חודשים. נימוקי ההחלטה ניתנים כעת.

8. נמצא כי אין מחלוקת כי מדובר הנאשם חולה מוכר בסכיזופרניה. מחוות הדעת עולה כי הנאשם טופל במהלך תקופות שונות באזור מגוריו. כמו כן בשל כניסותיו לישראל מוכר הוא גם למערכת בריאות הנפש הישראלית.

9. רישומו הפלילי של הנאשם כולל שני הליכים קודמים (ת/1).

א. האחרון-ת.פ. 27563-12-18 שם הופסקו ההליכים לאחר שנמצא בלתי כשיר לעמוד לדין וכן כי לא

היה כשיר בשעת ביצוע המעשים. באותו מקרה הוגש כנגדו כתב אישום רק בגין כניסה לישראל שלא כדין. כתב האישום לא כלל תיאור נסיבות מעבר לעובדת הכניסה והשהייה שלא כדין, דוגמת אלו המתוארות בכתב האישום אשר בפני.

ב. ת.פ. 11068-09-18 שם הורשע הנאשם בעבירות כניסה לישראל שלא כדין וגילוי הזדהות עם ארגון טרור בפומבי. באותו הליך נערכה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הפסיכיאטר המחוזי אשר מצאה את הנאשם כשיר לעמוד לדין וכי היה כשיר בעת ביצוע המעשים. הסנגוריה הודיעה כי אינה בוחנת הגשת חוות דעת מטעמה וכי בחרה לסיים את התיק בהסדר לאור תקופת מעצרו של הנאשם. זאת לאחר שהודיעה כי הנאשם כן מסוגל להודות.

10. חוות דעת נוספת אשר הוגשה בעניינו לעיון בית המשפט זה, מבלי שעורכה נחקר אודותיה, הינה חוות הדעת שנערכה בת.פ. 27563-12-18 על ידי ד"ר ליסקר אלכסנדר, מבית החולים "שער מנשה" מטעם הפסיכיאטר המחוזי. כאמור מסקנות אותה חוות דעת, שניתנה במסגרת הליך שהתנהל בגין כניסה לישראל כמעט שמונה חודשים קודם לכן, נמצא הנאשם בפרק הסיכום-

"- הנ"ל לוקה במחלת נפש במובן המשפטי של המונח (סכיזופרניה), כעת בהחרפה פסיכוטית.

- בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו פעל מתוך מניע חולני, לא היה מסוגל להבין את טיב ואת השלכות מעשיו ולהימנע מהם.

- מפאת מצבו לא יכול לעקוב אחר הליך אחר ההליך המשפטי ולקחת בו את החלק הנדרש, לא כשיר לעמוד לדין.

מומלץ על אשפוז פסיכיאטרי סגור במסגרת בטחון מרבי. "

המסגרת המשפטית

11. הצדדים אינם חלוקים באשר למסגרת המשפטית החלה על הליך זה ועל כן תוצג בקצרה השאלה בדבר נטלי ההוכחה בהגנת "אי השפיות".

12. חזקה כי כל מעשה נעשה בתנאים שאינם מחילים סייגים לאחריות הפלילית ובכלל זה סייג אי השפיות. חזקה זו נקבעה בסעיף 34 לחוק העונשין-

34ה. מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית.

13. הדרך לסתירת החזקה, החלת הסייג מפורשת בסעיף 34כב(ב) לחוק העונשין.

34(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק

לא הוסר, יחול הסייג.

הצדדים אינם חולקים על האופן בו יש לפרש וליישם את הוראות סעיף זה. הסנגור מפנה לפס"ד ע"פ 8220/02 יריב ברוכים נ. מדינת ישראל (להלן: "פס"ד ברוכים") שם ביאר כבוד השופט אור, תוך שהוא מזכיר דעה חולקת של כב' השופט עמית, את הדרך ליישום הסעיף, בהסכמת יתר חברי ההרכב. בסעיף 6 לפסה"ד ברוכים-

"על פי פרשנותו של סעיף זה, משעורר הנאשם את שאלת תחולתו של הסייג, וטוען לו, שוב לא תחול החזקה שבסעיף 34' בדבר העדר קיומו של סייג לאחריות. במקרה כזה הועלתה אל שולחן הדיונים שאלת תחולתו של הכלל, ומשכך, על התביעה להוכיח שהסייג אינו חל, כשם שעליה להוכיח את קיומם של האלמנטים של העבירה, וזאת מעבר לספק סביר. מסקנת הדברים היא, שאם בסופו של הדין נותר ספק סביר בדבר תחולתו של הסייג, דהיינו לא הוכח מעבר לכל ספק סביר שהסייג אינו חל, ספק כזה פועל לטובת הנאשם והתוצאה היא שבית המשפט יצא מתוך הנחה שהסייג חל (ע"פ 4075/97 רוזוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נג' (4) 337, פסק דינו של השופט חשין, בעמודים 370 ב', 371 ה')."

כלומר, על הנאשם לעורר את שאלת תחולתה של החזקה. מרגע שהצליח לעורר את השאלה, ואוסיף, כי לא די בטענה בעלמא אלא יש להציג ראשית ראיה לאי תחולתה של החזקה, קרי לתחולת הסייג, התביעה אינה יכולה ליהנות עוד מהחזקה שבסעיף 34' ומוטל על כתפיה הנטל להוכיח אי תחולת הסייג, מעל לספק סביר.

המאשימה אינה חולקת על כך.

14. מה הוא אותו ספק סביר בהתייחס לסייג אי השפיות? כבר נפסק שאין די במחלוקת מומחים לעניין מצבו הנפשי של הנאשם. קרי, אין די בהצגתה של חוות דעת התומכת בגישתה של ההגנה על מנת לעורר את הספק הסביר, שכן אחרת נשלל שיקול הדעת מבית המשפט. המאשימה מפנה לע"פ 6385/11 עדי ביטה נ. מדינת ישראל מפי השופט מ. נאור, בהתייחסה לטענת הסנגוריה כי די בעובדה כי הציגה חוות דעת של שני מומחים מטעמה הקובעים כי חלים התנאים להגנת אי השפיות (סעיף 19 לפסה"ד)-

"לא אוכל לקבל טענה זו. מבלי לפגוע בכבודם של מומחי ההגנה, שאין לי שום סיבה להניח שיש לחשוד בהם במסירת חוות דעת מוטה, חוששתי שאם נקבל את עמדת בא כוח המערער, אזי כמעט בכל הליך בו תועלה טענה בדבר סייג אי שפיות, לא ניתן יהיה שלא לזכות את הנאשם בגלל סייג זה, ולו מחמת הספק. משמעות עמדתו של בא כוח המערער היא שכל אימת שייציג מומחה שאינו מוטה מטעם הנאשם טענה הסותרת את טענת התביעה, לא ניתן יהיה להרשיע את הנאשם משום שיתקיים בעניינו ספק סביר. זאת, לכאורה אף כאשר הטענה כלל לא בוססה, או למצער מבלי לדון בשאלה האם הטענה הייתה משכנעת בעיני בית המשפט. עמדה זו שוללת למעשה את שיקול דעתו של בית המשפט."

15. כאשר מונחת לפני בית המשפט מחלוקת מומחים, על בית המשפט לבחון את חוות הדעת אל מול יתר הראיות המונחות לפני, לבחון את הגיון הפנימי, משקלן והתאמתן להלכות המשפטיות. ראה פס"ד עדי בניטה פסיקה 19-

"מבחן של חוות דעת הוא בעימות נותן חוות הדעת עם הדעה האחרת בחקירה נגדית, בעימותה של חוות הדעת עם העובדות שהוכחו במשפט ועם העובדות שבית המשפט קובע בסופו של דבר, בעימותה בחקירה מול ספרות מקצועית רלבנטית, וכל כיוצא באלו. על בית המשפט לשקול בפתיחות את חוות הדעת מזה ומזה ובסופו של דבר להעדיף - ולו מחמת הספק - את חוות הדעת אותה יש להעדיף. אין הנחה מוקדמת שדי בחוות דעת נגדית של מומחי ההגנה כדי לעורר ספק. גם אין מונים כמה מומחים ניצבים מכל צד. מבחנה של חוות דעת, כמו של כל עדות או עדות מומחה, הוא בסופו של יום במשקלה הסגולי (ראו למשל: ע"פ 10193/07 הרוש נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ו לפסק דינו של השופט רובינשטיין ([פורסם בנבו], 18.4.2012) (להלן: עניין הרוש); ע"פ 8220/02 ברוכים נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 724, פסקה 7 לפסק דינו של המשנה לנשיא (בדימוס) אור (2004) (להלן: עניין ברוכים))."

16. יסודותיו של סעיף 34 לחוק העונשין, הגנת אי שפיות הדעת פורשו בפס"ד ברוכים וחזרה על כך הפסיקה בפסקי דין רבים מאוחרים יותר. סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כדלהלן-

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה.

בפס"ד ברוכים מבהיר כב' השופט אור-

"על מנת להכנס לגדרי הסעיף, יש להוכיח שלושה תנאים מצטברים: כי הנאשם סבל ממחלה נפשית או מליקוי בכושרו השכלי בעת ביצוע המעשים; כי הוא היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או את הפסול במעשים או להמנע מהם; וכי קיים קשר סיבתי בין המחלה או הליקוי לבין חוסר היכולת כאמור (ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.2014); ע"פ 6277/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.6.2013); ע"פ 8280/05 בחטרזה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.8.11) (להלן: עניין בחטרזה))."

יש לבדוק אם כן-

- א. האם הנאשם סבל ממחלה נפשית (במקרה זה לא נטען לליקוי שכלי).
- ב. האם הוא היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או את הפסול במעשים או להמנע מהם.
- ג. האם קיים קשר סיבתי בין א' ל-ב'.

17. באשר להגדרת שני התנאים ממשיך ומפרש פס"ד ברוכים-

"הגדרת המונח "מחלה שפגעה ברוחו", כשהכוונה היא למחלת נפש, אינה מצויה בחוק העונשין ובחקיקה שעניינה בריאות הנפש בכלל. ואולם, בפסיקתו של בית משפט זה נקבע, כי המושג "מחלת נפש" כולל הפרעות פסיכוטיות (למשל, סכיזופרניה, פרנויה, ומחלה סכיזואפקטיבית), אך אינו כולל פסיכופטיה, נירוזזה, והפרעות אישיות נוספות (שי בזק משפט ופסיכיאטריה - אחריותו הפלילית של הלקוי בנפשו 51, 375 (2006) (להלן: בזק); ע"פ 3435/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.5.2014) (להלן: עניין פלוני); עניין אבשלומוב; ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.2.2007) (להלן: עניין זלנצקי); רע"פ 2111/93 אבנרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח (5) 133, 142 (1994)).

התיבה "חסר יכולת של ממש", בגדרי התנאי השני לתחולת הסייג, משמעה כי המחוקק אינו מסתפק בעובדת היותו של הנאשם לוקה במחלת נפש במועד ביצוע העבירה, על מנת לפטור אותו מאחריות פלילית למעשה. יש להוכיח כי הנאשם, חולה הנפש, היה במצב של מחלת נפש "פעילה", כלומר במצב פסיכוטי, שהגביל את יכולתו להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשה, או להמנע מביצועו (ע"פ 7492/07 חג'ג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.2009); ע"פ 7761/95 אבו חאמד נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (3) 245 (1997)). במצב פסיכוטי קיימת פגיעה חמורה בכושר תפיסת המציאות, ופגם חמור בכושר השיפוט (אמנון כרמי בריאות ומשפט כרך א 899-900 (מהדורה שנייה, 2010) (להלן: כרמי); א' אליצור, ש' טיאנו, ח' מוניץ ומ' נוימן פרקים נבחרים בפסיכיאטריה (להלן: מוניץ עורך, 2010) (להלן: פרקים נבחרים בפסיכיאטריה)).

דין

נסיבות האירוע

18. התנהלותו של הנאשם בזירת האירוע אכן אינה על פי דפוסי החשיבה אשר היננו מצפים מאדם אשר נכנס לישראל שלא כדין ורואה נידת משטרה. בדרך כלל, הציפיה שלנו היא כי אותו אדם יברח, או לא יזוז ממקומו בתקווה שלא יפנו אליו. אולם, הנאשם פועל בדרך שונה לחלוטין מרים ידו ומסמן לשוטרים לגשת אליו. השוטרים החושבים כי אולי האיש זקוק לעזרה מגיעים אליו והוא מגיש להם את החומרים שהיו באמתחתו, כמתואר בכתב האישום, חומרי דת, דגל דעאש ותמונה של אל אקצה עם הכיתוב "לשחרר את אל אלקצה אפילו אם ידרש למחוק אותם מעל פני האדמה". (ראה דוחות הפעולה ת/3 ו- ת/6).

19. בחקירתו הראשונה במשטרה, מיום האירוע 27.7.19 (ת/4), אין הוא נשאל באשר למניעיו לבצע את אשר ביצע, יוער כבר עתה כי תשובותיו הינן לענין- הוא מתאר איך נכנס לישראל והגיע לשפרעם, מה יש בדיסקים, הוא מחלק בחינם את הדיסקים, אף אחד לא ביקש ממנו לעסוק בזה. אין לו הירת כניסה לישראל וגם לא מגיע לו היתר.

20. בחקירתו השניה של הנאשם במשטרה, יומיים לאחר מכן, מיום 29.7.19 (ת/5) הוא נשאל על אופן הכנת הדיסקים, על כי הספיק לחלק אותם בשטחים אך לא בישראל, לאחר מכן עוברת החקירה לתמונה של מסגד אלאקצה שיש לו בטלפון והכיתוב שם. הוא מסביר כי "רשום שאני לא אוהב התנועות הפלסטיניות כל התנועות פת"ח חמאס, גבהה, גיהאד, אני אוהב דעא"ש כי הם מוסלמים." (ש' 43-44). הוא מסביר מדוע אינו אוהב את התנועות הפלסטיניות "התנועות הפלסטיניות עזו איתי הרבה דברים הם המרידו אנשים עליי בכלא גלובע ונתנו לי מכות בגלל הדעות שלי." (ש' 46-47). הוא משיב כי התכוון שכדי לשחרר את מסגד אל אקצה, אפילו אם יידרש למחוק מעל פני האדמה, זה את התנועות הפלסטיניות. (ש' 48-50). החוקר מעמת אותו עם הטענה כי במסגד שולטת ישאל והוא משיב כי "זה רק למראית עין אבל האמת זה לא כך." (ש' 51-52). הנאשם מאשר כי הוא תומך של דעאש הוא אומר כי דבריו מכוונים נגד התנועות הפלסטיניות. (ש' 65-66).

הנאשם חולה, האם המחלה פעילה ושפיעה על פעולותיו? האם יש קשר סיבתי בין המחלה למעשים

21. כאמור, אין מחלוקת שהנאשם מאובחן כסובל ממחלת הסכיזופרניה. עובדה זו כשלעצמה אינה מקימה את הגנת אי השפיות. יש לעורר ספק סביר כי המחלה הייתה פעילה וכי המעשים אשר ביצע הנאשם נובעים מאותה מחלה. מסביר זאת המומחה ד"ר הרמן פרקש-

"אדם יכול להיות במצב בו קיימים שרידים פסיכויים והוא מקיים חיי משפחה, הולך לעבודה שלו, הולך לבי"ס לישיבה עם המורים. יש מחלה, מקבל טיפול ונמצא במעקב המרפאה. לא כל חולה שיש לו הפרעה נפשית חמורה דוגמת סכיזופרניה, אינו יכול לנהל מהלך חיים רגיל. כלומר, מהלך חיים רגיל יהיה מושפע, יהיה לו יותר קשה כי יש לו נכות מלאה, אך הוא יכול לנהל חיים אם הוא מאוזן." (פרוטוקול עמ' 18 ש' 14-18). וקודם לכן מבהיר ד"ר פרקש כי לא בכל קמרה בו קיימת מחלת נפש במובן המשפטי, פסיכזה, הנאשם אינו בר דעת או בר שיפוט לצורך כך נדרשת המומחיות של הפסיכיאטר המומחה "לא כל מי שמסתובב ועובד ובשיקום או מקיים משפחה והולך בבוקר ועורך קניות ואובחן כסובל ממחלת נפש, זה אומר שהוא לא יודע מה עושה או לא שפוי. בגלל זה ביהמ"ש מזמין את המומחים לתת דעה ספציפית. כאשר יש לו חשד או רושם או הוכחה שקיימת בעיה או יש הפרעה, הרופא נדרש, הרופא מומחה נדרש לתת עמדה לעניין ספציפי עם העבירה המסוימת קשורה למצבו הנפשי, לא יכל להמנע לעשות אותה או לא. זה דבר אחד. אם העבירה לא קשורה לפגיעה שיפוטית ספציפית של העבירה. כלומר, מה שאני רוצה לשים דגש, חשוב לבדוק כל מקרה לגופו וכל התנהגות לחקור אותה ולהבין את המניעים שלה." (פרוטוקול עמ' 17 ש' 5-11). עכלומר, אל די לבחון את המחלה, את השאלה האם היא פעילה באותה תקופה, אלא גם את השפעתה על אותו מעשה מסוים שנבחן כעת, השפעתה על מעשה העבירה.

22. יש לבחון האם מעשיו של האדם בוצעו על רקע פסיכוי, כלומר על רקע בוחן מציאות פגום, מחשבות שווא (ד"ר הרמן פרקש, פרוטוקול עמ' 16 ש' 24- עמ' 17 ש' 1). במקרה שלנו כאשר מדובר בנאשם המעיד על עצמו כבעל דעות הנחשבות בעיניו קיצוניות מאוד, תומך בדעאש, יש לבחון האם מדובר באדם בעל דעות קיצוניות או מדובר במי אשר דעותיו אלו מעידות על פסיכזה. שהרי, דומה בעיני כי יסכימו כולם, שלא ניתן לקבוע כי כל אדם שדעותיו קיצוניות הרי שהדבר מעיד על אי שפיות הדעת מבחינת משפטית ופוסטר אותו מאחריות למעשיו.

23. ד"ר כנעאנה נותן כדוגמא לחשיבה דלה וקונקרטית תשובת הנאשם לחוקר, כי הוא לא אוהב את כל התנעות הפלסטיניות אלא רק את דעאש כי הם מוסלמים (ש' 44-43). בתשובתו לסנגור בבית המשפט ד"ר כנעאנה משיב כי התכוון לכך כי "תפיסה קונקרטית שלו שדאעש הינה התנועה היחידה שנתפסת כמוסלמית" (עמ' 27 ש' 14). קשה לי להלום כי יש בכך עדות לחשיבה דלה דווקא. האם המצב אינו בו חלק משמעותי, כזה או אחר מתומכי דעאש חושבים כמוהו? האם דעאש לא פוגע גם במוסלמים? ד"ר כנענה ממשיך "אמר לי אני דאעש. שאלתי אותו מה הכוונה שאתה דאעש? סתם אוהב אותם, לא הייתי איתם, סתם צופה בהם. לא הייתי איתם. זה מה שהוא יכול להבהיר ולהסביר לגבי התכנים שהוא מייחס להם בתפישתו." (עמ' 27 ש' 14-17). כנגד קביעה זו מופיע בחוות דעתו הראשונה של ד"ר פרקש (לאחר האשפוז לצורך הסתכלות הראשון) תיאור כי "חשיבתו מאורגנת בקצב מעט איטי. קונקרטי. תיאר מחשבות הקשורות לאמונה דתית ולרצונו להפיץ את אמונתו. מבהיר שלא רוצה לעשות זאת בדרך של אלימות וסולד מההתנהגות הרצחנית של ארגון דעא"ש". לטעמי, נלמד כי הנאשם יודע להבחין עם מה הוא מסכים במעשי ארגון דעאש ועם מה מתורתו של הארגון אין הוא מסכים. גם אם דעותיו אינן לרוחנו, אין הדבר מלמד על כי אינו בעל יכולת לשקול אותן. באשר לרמת השקילה הנדרשת הבהיר ד"ר פרקש כי אינו בדוק את רמת החוכמה של הנבדק, בהתייחסו לפניה לשוטרים לצורך הפצת החומרים. (פרוטוקול עמ' 2 ש' 18). לפיכך העובדה כי הנאשם לא בחר לחקור בתורת דעאש והשיב רק כי הוא אוהב אותם, אך ידע לאבחן ולציין כי אינו מסכים אלימות, אין בה כדי להעיד לדדי על חשיבה קונקרטית ודלה. עדו תשובה אליה מתייחס ד"ר פרקש בעדותו הינה באשר למסגד אל אקצה. ביחס לעמדותיו אלוש ל הנאשם אומר ד"ר פרקש התשובה כאן ברורה שזו חשיבה לא קונקרטית אלא חשיבה עניינית." (פרוטוקול עמ' 21 ש' 4-8).

24. ד"ר כנעאנה מציין בחוות דעתו כי לנאשם שיפוט ובוחרן מציאות לקויים ולביסוס המסקנה מפנה לכך כי הנאשם משיב לחוקר שטען בפניו כי אל אקצה תחת שלטון ישראלי, כי זה רק למראית עין. בחקירתו בבית המשפט נדרש ד"ר כנעאנה להבהיר זאת ומשיב "זה שיפוט לקוי. לא על זה מתבססת חווה"ד." (פרוטוקול עמ' 27 ש' 19). גם כאן לא שוכנעתי כי דעה זו בדבר הזהות האמיתית של בעל השליטה באל אקצה יש בה כדי להעיד על שיפוט לקוי. מדובר בדעה.

25. ד"ר כנעאנה המומחה מדגיש בעדותו בבית המשפט חוות דעתו מבוססת על מחשבות פסיכוטיות -

"המסקנה שלי התבססה על תכנים שעלו בצורה חוזרת בעניין התגלות אלוהית של הנביא מוחמד ושהוא פירש את זה שאלוהים בחר בו בצורה מיוחדת להפיץ את הדת והטילה עליו את המשימה הזו, כולל הזיות שמיעה ושמיעת אותם תכנים, זה הדבר הביזרי והפסיכוטי. השיפוט שלו שאם הוא נכנס עם דיסקים ונותן את זה וישר הולך ונותן את זה למשטרה, דופק על הדלת ונותן לו שככה יפיץ את הדת האסלאמית כי אנשי ממסד יכולים להפיץ את הדת. גם שהוא יפיץ את הדת האסלאמית בערבית עבור יהודים ואלוהים יעזור לו במשימה, זה פסיכוטי לחלוטין. כשהוא אומר שכל אדם הקורא לאסלאם הקריאות שלו מזויפות ורק השליחות שלו היא האמיתית. יש דברים שמופיעים גם בתיאור באחת התיעודים נרשם כי הוא נותן פירושים לקוראן קרובים לפירוש של אל ג'ללן. זה הספר המקובל שהוא חוזרים אליו בעת צורך לפרש פסוקים מהקוראן. זה קיים מאות שנים הספר. זה ספר מכובד מבחינת המקור שלו. שמישהו יבוא, התחיל ללמוד במכללה דתית בקלקיליה והפסיק שיגיד שהוא נותן פירושים, אני חושב גם מחשבות גדלות וגם בוחרן מציאות לקוי. אותו דבר כשהוא אומר שאלוהים בחר בו, אלוהים בוחרן אותו, זה מחשבות פסיכוטיות. אני לא ארחיב."

ד"ר כנעאנה מעלה כאן שלושה דברים-

עדות למחשבת פיסכוטיות- שמיעת תכנים אלוהיים שאלוהים בחר בו ובחן אותו, כולל התגלותו של הנביא מוחמד מחשבה פסיכוטית.

עדות לפגיעה בכושר השיפוט נוכח העובדה שחשב כי יפיץ את דת האיסלם באמצעות מסירת הדיסקים לשוטרים שהם חלק מן מהמסד, עבור יהודים ואלוהים יעזור לו במשימה.

מחשבות גדלות ובחן מציאות לקוי לאור פירושים שנותן לקוראן לאחר שהתחיל ללמוד במכללה דתית והפסיק וחושב כי יכול לפרש כגדולי המפרשים.

26. באשר לפגיעה בכושר השיפוט נוכח הפנייה לשוטרים, מציין ד"ר פרקש כי אינו ידוע את המניע שלו לגשת לשוטרים. הוא לא סיפר. הוא תוהה, מדוע לא עצר נידת באום אל פחם, בה עבר בדרכו לשפרעם? מדוע לא רצה שוטרים דמרגה מסוימת? ומציין כי אינו בודק את רמת החוכמה של הנאשם.

27. באשר לטענה כי הפצת החומר בוצעה על רקע מחשבות פיסכוטיות ושמיעת תכנים מבחין ד"ר פרקש כי העבירה, ההתנהגות הנבדקת הינה הכניסה לישראל שלא כדין ולא הפצת החומר. יש לבחון האם שלט בהתנהגות זו האם היו לו מניעים שאינם בלשיטתו לביצוע אותה פעולה של כניסה לישראל. יחד עם זאת מתייחס הוא גם לטענה כי הפצת החומר נובעת מאותם מניעים פסיכוטיים ושמיעת קולות.

28. ראשית באשר לכניסה עצמה לישראל אפנה לכך כי מדברי הנאשם בחקירתו במשטרה כי מדובר בדחף שאינו בר כיבוש להיכנס לישראל לחלק את החומר. אלא יש הסבר הגיוני מדוע נכנס רק עתה "עבדתי מקודם עם קבלן בארכיאולוגיה בשטחים ואני כבר חודשיים רוצה לבוא לחלק דסקים ודחיתי את זה. היום באתי." (ת/4 ש' 15-14).

29. ד"ר פרקש מבהיר כי אילו היה דמובר בקולות המצווים עליו לחלק את החומר, בהזיות ובמחשבות שווא, לא היה הדבר מפסיק עם מעצרו ועם אשפוזו לצורך הסתכלות.

"ראוי לציין כי לא היו מחשבות שווא, לא מצבים הזייתיים. כן היו דברים כרוניים (ממושכים) דווחים שלו שבעבר בכלא הרגיש אסיר אחר גרם לו לכישוף והרגיש שידיים שלו הפכו עם כתמים שחורים והסיק שמאז הרגיש כישוף שעשה לו השלכות על תחושות גופניות אבל לא הבהיר פעם אחר פעם שאין השלכות על התנהגותו מהכישוף שהיה בעבר בכלא. דבר נוסף, תיאר את האמונה שלו לפי, הוא רצה להפיץ את האסלאם ומושכנע עדיין שיש צורך, מן הראוי שהאסלאם יופץ גם לכופרים ולא רק למוסלמים. הוא שם דגש בכל שיחה שלא מסכים שההפצה תהיה באמצעים אלימים כמו ברצח שקרה עם דעאש, הוא שלל זאת בשיחה ספציפית. אני הגעתי למסקנה שהבנה זו לא מדובר במחשבות שווא. אוכל להסביר. בבדיקות קודמות וגם בפעמים קודמות התייחסו לאמירה שלו כשנכנס לארץ למרות והבין שזה אסור כדי להפיץ את החומרים שהיו ברשתות כדי להפיץ את האמונה הדתית. התייחסו לזה כאל פסיכוזה. כשבעצם הוא דיבר על אמונה דתית. כשהגיע הפעם

הזאת תיאר אותו הדבר. הוא סיפר וזו פעם שלישית שנתפס בכניסה לא חוקית. אומר שנכנס לארץ לשפרעם, הוא הכיר את העיר כי היה בפעמים קודמות. זיהה נידת משטרה ופנה אליה ואישר לשוטרים כי נכנס לא חוקית. הוא אומר נתתי להם את החומרים. שאלו אותו, וגם אני שאלתי, למה? דווקא רצה שהשוטרים יפזרו בהמוניהם את דת האסלאם. קולגות שלי חשבו שזו פסיכוזה מכיוון שזה כל כך לא הגיוני לפעול כך. **במחלקה בכל זמן שהותו במחלקה, 14 יום ובכל תקופת הכלא וגם לפני כן, לא היה סמכא שימצא לנכון להפיץ את הדת. אני לא רואה שום היגיון שיפיץ את הדת דווקא לשוטרים שתפסו אותו ולא לביהמ"ש שב"ס. בגלל זה הזמנתי אותו לאשפוז שני. אני מדגיש זה צריך להיות עקבי קבוע בלתי משתנה ולא ניתן לשכנוע, המחשבת שווא. הביאו אותו אלי אחרי חמישה ימים, אותם דברים אמר. כששאלתי ספציפית שינה גרסה וניסה להתחמק. אבקש להבהיר, בחור שמגיל צעיר יודע עם אבא שלו להכנס לעבודה בישראל בצורה לא תמיד חוקית. יודע שיש קלות בלתי נסבלת של כניסה לא חוקית לארץ. אני לא יודע ולא תפקידי מה היה מצב הכלכלי שלו בבית ואני יודע שלא עבד. הוא מסר שלא עבד. הוא חיפש עבודה. משהו שהוא פסיכוטי בקרבת המקום של הפסיכוזה לא השתכנע שעמדה זו שאומרים שזו מחשבת שווא, והמטרה שאני עושה את זה כדי להפיץ את האמונה הדתית לכל העולם, בדרך שלום, עוד חמישה ימים יעלם ועוד זמן מה יהפוך פתאום יגיד אני לא אעשה זאת בעתיד כי אז אשב בכלא ואני רוצה להתחתן. אם מדברים על מחשבת שווא עם גוון גדלות ושליחות, לאן היא נעלמה?**

30. ד"ר כנעאנה מציין כי מתוכן הדברים שהועברו לו הנאשם קיבל טיפול תורפתי. ומשיב בחיקרה נגדית-
"ארבעה חודשים נותנים לבן אדם טיפול נוגד פסיכוזה. אחרי ארבעה חודשים של טיפול אנטי פסיכוטי מגיעים למסקנה שהוא לא פסיכוטי." (פרוטוקול עמ' 31 ש' 29-30). ד"ר פרקש מעומת עם הטענה כי הטיפול התרופתי שקיבל הנאשם דיכא התנהגויות אלו ועל כן התרשמותו והתרשמות הצוות מהתנהלותו של הנאשם במחלקה אינה יכולה להעיד אודות מצבו האמיתי בשעת המעשה. ד"ר פרקש מאשר כי ניתנה לו תרופה בשם זיברסקה. המדובר בטיפול לכל החיים ומאחר וקולגות שלו חשבו כי הוא חולה ויש לתת לו את הטיפול, אז לא מצא לנכון להפסיק את הטיפול שלו ולתת לו להתדרדר. (פרוטוקול עמ' 24 ש' 25 - עמ' 25 ש' 2). באשר לאפשרות כי התרופה העלימה את הסימנים מפנה ד"ר פרקש לכך כי "בפגישות הראשונות עוד בטרם קיבל את הטיפול התרופתי, לא היו סימנים, לא היה באי שקט ולא הייתה כל התנהגות פסיכוטית." (פרוטוקול עמ' 25 ש' 4-5).

31. מעדותו של ד"ר פרקש בבית המשפט עולה בברור כי קיימת מחלוקת בינו לבין ד"ר כנעאנה האם התנהגויותיו של הנאשם המוות סימנים לפסיכוזה. אם לאו. אולם, יש לזכור כי שני המומחים מאשרים כי הנאשם אובחן כבר בעברו כחולה. השאלה היא מה היה המניע לביצוע המעשים אשר ביצע. האם מחלתו א לאו. וכפי שהובהר בפס"ד טייטל "יוטעם, כי כיום הולכת ורווחת הדעה, לפיה תחולתו של סייג אי שפיות הדעת תקבע בעיקר על פי מידת השפעתם של תסמיני המצב הנפשי על גיבוש המחשבה הפלילית אצל הנאשם, ופחות בהתאם לסיווג הקליני של הליקוי הנפשי." זאת כמובן בנוסף לקיומה של מחלת נפש ברקע. דבריו של ד"ר פרקש כי עוד טרם מתן הטיפול התרופתי אין עדות לנסיגות הפצת דת האיסלם סמגרות בהן שהה, בית החולים ושב"ס מחזקות את המסקנה כי לא מדובר במי אשר נתון לכקולות, מחשבות ודחפים שאינו יכול להפסיקם. העובדה כי מחשבותיו שונות מן המקובל אצל מרבית האוכלוסיה, אין בהן בואפן ישיר כדי להעיד על ביצוען בשל מצב פסיכוטי.

התמודדות המומחים עם חוות דעת קודמות

32. שני מסמכים רפואיים עומדים לכאורה בניגוד לעמדתו של ד"ר פרקש, בנוסף לחוות דעתו של ד"ר כנעאנה. מסמכים אלו מחזקים דווקא את עמדתו של ד"ר פרקש ונערכו על ידי פסיכיאטרים מטעם המדינה.

33. בטרם נערכה הסתכלות בתנאי אשפוז נערכה לנאשם בדיקה אמבולטרית בבית חולים מ"מזרע" ולא בבית חולים "שער מנשה" בא אשפוז לצורך הסתכלות. ד"ר ענת רטנר מנהלת היחידה לפסיכאטריה משפטית בדקה את הנאשם ומציינת חשיבה קונקרטיית אל מאורגנת ודיסימולטיבית, קרי מנסה להסתיר את מחשבותיו. הנאשם דיווח על מחשבות שווא כרוניות וקסם בידים שלואשר הוא רוצה להיפטר ממנו. "שולל קולות מנחים ושולל קשר לעבירות. ללא התנהגות הלוצינטורית." לדבריו חלוקת הדיבקים לשוטרים נעשתה בכוונה, מיוזמתו שלו ומתוך אמונתו ושולל כי משהו אמר לו עלשות כן. יודע כי עשה דבר מה אסור ועשוי לקבל עונש. לא אכפת לו מה יקרה כי הכל מאלוהים. התרשמותה של המומחית היא כי שיפוטו חלקי. הוא חסר תובנה למחלתו ורואה עצמו כאדם רגיל. לסיכום היא כותבת "מדובר בחולה סכיזופרניה עם תכנים פסיכוטיים כפי הנראה כרוניים. שלל קשר בין התכנים לבין העבירות אך קיים מרכיב דיסימולטיבי. זקוק לבדיקות בתנאי הסתכלות. בתאיום עם הפסיכיאטר המחוזי... הוחלט כי ההסתכלות תבוצע בתנאי בטחון מירבי בשער מנשה, בה בוצעו הסתכלויות קודמות."

34. בדיקתה של ד"ר רטנר, אשר בוצעה בתנאים דומים לזו אשר ביצע ד"ר כנעאנה, בדיקה כאשר ישובים בחדר ללא הסתכלות ארוכה, כאשר מונחים לפני הבודק רק חוות דעת קודמות וחומרי חקירה, הניבה תוצאה שאינה חד משמעית. לכן המומחית מבקשת הסתכלות בתנאי אשפוז. מדבריה עולה כי הנאשם שולל קשר בין מחשבות שווא לבין פעולותיו, אך יחד עם זאת קיים מרכיב של הסתרה ונמצא כי על כן נדרשת הסתכלות ארוכה יותר על מנת לגבש חוות דעת, קרי הממצאים מאותה בדיקה אל היו חד משמעיים כלאן או לכאן. בקשתה זו שלד"ר רטנר הינה בניגוד לד"ר כנעאנה אשר הסתפק בבדיקה דומה, הגם שיש לשים למול עניינו שאין לד"ר כנעאנה את כל האמצעים שיש לפסיכיאטר המחוזי, בדבר משך התצפית והשיחות עם הנאשם, ואין הדבר יכול להוות בסיס לשלילה מראש של חוות דעתו. אולם, כאשר נשאל אודות ניסיונות לאסוף חומר רב יותר המעיד אודות התנהלות הנאשם במעצרו ובבית החולים, השיב כי לא קיבל וכי מניסונו לא יקבל. לא נעשתה כל פניה לבית המשפט על מנת להוציא צו להעברת החומר לידיו.

35. לפיכך איני מוצאת כי הבקשה לבדיקה בתנאי הסתכלות יש בה כדי להוביל למסקנה. אלא רק כדי ללמד אולי אודות מצבו טרם נטילת תרופות.

36. חוות הדעת העיקרית עמה צריכים שני המומחים להתמודד הינה חוות הדעת של ד"ר ליסקר אלכסנדר, גם כן מבית החולים שער מנשה, אשר נערכה ביום 23.12.18. אותה חוות דעת (נ/3) הוגשה במסגרת הליך בגין כתב אישום קודם שהוגש כנגד הנאשם בת.פ. 27563-12-18 שם הופסקו ההליכים לאחר שנמצא בלתי כשיר לעמוד לדין וכן כי לא היה כשיר בשעת ביצוע המעשים. באותו מקרה הוגש כנגדו כתב אישום רק בגין כנסיה לישראל שלא כדן. כתב האישום לא כלל תיאור נסיבות מעבר לעובדת הכניסה והשהייה שלא כדן, דוגמת אלו המתוארות בכתב האישום אשר בפני. באותה חוות דעת ציין המומחה שם כי "בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו פעל מתוך מניע חולני, לא היה מסוגל להבין את טיב ואת השלכות מעשיו ולהימנע מהם".

37. ד"ר ראסם כנעאנה מתייחס לאותה חוות דעת בחוות דעתו ומדגיש מתוכה "...הפעם שוב נעצר כשנמצא שוהה ללא אישור כניסה באזור שפרעם וברשותו דיסקים עם תעמולה דתית...המוכר לנו מאשפוז קודם לפי כשנה כלוקה בסכיזופרניה... במהלך ההסתכלות התרשמנו מקיום מצב פסיכוטי בעל אופי דלוזיונלי, עם מחשבות שווא של גדלות, יחס ורדיפה, חלקם ביזאריים ודתיים. ולצד סימנים שליליים של מחלתו. בלטו פגיעה בתובנה למצבו, בבוחן המציאות ובשיפוט. התוכן הפסיכוטי שהציג קשור באופן ישיר למעשים בהם הוא מואשם. הדברים נמכים גם בעדותו בחקירה כפי שעולה מחומר החקירה. לכן ניתן לקבוע שפעל מתוך מצב פסיכוטי, היה חסר יכולת של ממש להבין את טיב ואת הלשכות מעשיו ולהימנע מהם. אמנם באופן פורמלי הנבדק מבין את ההאשמות נגדו, מכיר את הדמויות המובילות בבית המשפט, אך התייחסותו לסיטואציה המשפטית כולה מושפעת באופן ממשי מהמצב הפסיכוטי והפגיעה בשיפוט. לכן הוא אינו מסוגל להגן על עצמו בצורה משוכללת ויעילה, לא יכול לקחת את החלק הנדרש בהליך המשפטי ולעמוד לדין... לוקה במחלת נפש במובן המשפטי של המונח (סכיזופרניה) כעת בהחרפה פסיכוטית..."

38. ד"ר פרקש נדרש להתמודד עם אותה חוות דעת ומתשובותיו עולה כי אינו מסכים עמה. כמו כן, כי מדובר בזמנים שונים. ואכן, גם ד"ר כנעאנה מאשר כי "אותו מצב, אותה תחלואה, מצאו שהוא נכנס לארץ ועובד ללא אישור ונכנס להתפרנס על אף מחלתו, הוא אחראי למעשיו." (פרוטוקול עמ' 32 ש' 25-26).

39. ד"ר כנעאנה מאזכר בחוות דעתו גם את חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה לנאשם ביום 15.3.18 במסגרת ת.פ. 11068-09-18 שם הורשע הנאשם בעבירות כניסה לישראל שלא כדין וגילוי הזדהות עם ארגון טרור בפומבי. באותו הליך נערכה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הפסיכיאטר המחוזי אשר מצאה את הנאשם כשיר לעמוד לדין וכי היה כשיר בעת ביצוע המעשים. הסנגוריה הודיעה כי אינה בוחנת הגשת חוות דעת מטעמה וכי בחרה לסיים את התיק בהסדר לאור תקופת מעצרו של הנאשם. זאת לאחר שהודיעה כי הנאשם כן מסוגל להודות. את חוות הדעת הפסיכיאטרית שם, אשר מצאה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין וכי היה כשיר בעת ביצוע המעשים, ערך גם כן ד"ר ליסקר אלכסנדר עורך חוות הדעת שמצאה את הנאשם כתשעה חודשים לאחר מכן לא כשיר וכי פעל תחת השפעת מחלתו. ד"ר כנעאנה מתייחס לאותה חוות דעת בחוות דעתו ומדגישה מתוכה כי "במחלקה בבדיקות חוזרות התרשמנו מקיום סימנים פסיכויים מסוג מחשבות שווא ביזאריות, בשל כך הנבדק קיבל טיפול אנטי-פסיכוטי בהסכמתו. עם זאת התנהגותו התנהלותו הייתה סבירה, עוצמת התכנים הייתה נמוכה ולא היה ביטוי התנהגותי או אפקטיבי מובהק לתכנים הפסיכויים שלו...., לוקה במחלת נפש (סכיזופרניה) כעת מחלתו בהפוגה חלקית. במצבו הנוכחי יכול לעקוב אחר הליך משפטי, לקחת בו חלק, כשיר לעמוד לדין..."

40. נמצא אם כן כי בשלושה מקרים נכנס הנאשם לישראל שלא כדין כאשר ברשותו חומר על דיסקים בנושא דת האיסלם. אין מחלוקת כי קיימת מחלת רקע פסיכויית מסוג סכיזופרניה. אין מחלוקת כי יש לו גם מחשבות ותכנים ביזאריים. השאלה האם המצב הזה היה פעיל והוא אשר היה מרכיב מרכזי בביצוע עבירת הכניסה לישראל מצא תשובות שונות, על ידי אותה מחלקה פסיכיאטרית ואף אותו פסיכיאטר בזמנים שונים.

בחוות הדעת מיום 15.3.18 מצא ד"ר ליסקר כי הנאשם כי הנאשם כשיר וכי המחלה בהפוגה חלקית, עוצמת התכנים הייתה נמוכה ולא היה לה ביטוי התנהגותי.

בחוות הדעת מיום 23.12.18 מצא ד"ר ליסקר כי בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו הנאשם פעל מתוך מניע חולני, לא היה מסוגל להבין את טיב ואת השלכות מעשיו ולהימנע מהם.

סיכום

41. נמצא כי הנאשם חולה במחלת הסיכזופרניה. ישנם שזמנים בהם היא פעילה וישנם זמנים בהם ישנמחשבות שווא המניעות את פעולותו להיכנס לישראל. אך לא תמיד כך הוא הדבר. יש לבחון כל מקרה לגופו.

42. במקרה אשר בפני. תצפיותלאורח זמן על התנהלותו של הנאשם לא הראו מי אשר מקשיב לקולות. לא הראו כי הוא פועל על ידי דחפים שאינם ברי כיבוש, הכל לפני נטילת התרופות. הנאשם הציג חשיבה מסוגרת על פיה דחה את כניסתו לישראל בחודשיים. הייתה לו עבודה.

43. לפיכך, מוצאת אני כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר כי לא חל הסייג לאחריות פלילית של אי שפיות הדעת.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח שבט תשפ"א, 31 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.